

LBRIS

We know
books

JESSICA
PARK

180
de
SECUNDE

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2021

Capitolul 1

Vrăbiuța

Al treilea an de facultate începe chiar acum, ceea ce înseamnă că mai am doi ani până la libertate. Fiecare zi îmi aduce aminte cât sunt de diferită față de colegii mei și îmi dă senzația că sunt absolut incapabilă să fiu sociabilă, veselă și să-mi exprim liber emoțiile. Cred că o să-mi fie cam greu să mă feresc de oameni aici, dar o să fac și eu ce pot.

Simon dă ocol după ocol prin campusul Andrews College, preț de vreo douăzeci de minute, până găsește un loc de parcare. Prima zi de acomodare e întotdeauna un adevărat haos: studenții se revarsă cu duiumul din mașini, toată lumea are brațele încărcate de cutii și valize, mașinile sunt parcate pe două rânduri de-a lungul întregii străzi, iar părinți înlăcrimați umblă bezmetici, aglomerând trotuarele. Drumul din Boston până în nordul statului Maine a durat aproape cinci ore, iar ziua asta de început de septembrie pare mai mult o zi de august decât de toamnă timpurie. Bun venit în New England! Sunt transpirată din cauza aerului condiționat care nu prea face față, dar încerc să-mi vântur discret bluza când cobor din mașină, bucurându-mă de adierea blândă.

— Scuze pentru aerul condiționat, spune Simon cu părere de rău. E cam veche mașina, dar e un model clasic.

Din locul unde stă, lângă portiera șoferului, se uită la mine peste capota mașinii și zâmbește cu jumătate de gură în timp ce

bate în plafon, părând nevărosimil de *fresh*, în ciuda căldurii.

— Știu, n-a fost chiar momentul potrivit s-o scot la o plimbare. Dar putem să ne prefacem că am fost la un fel de stațiune de detoxifiere la modă. Cei de la Volvo sigur n-ar avea nimic împotriva.

Zâmbesc și aprob din cap.

— Bineînțeles. E și firesc ca anul universitar să înceapă cu o purificare.

— Nu-i așa? Înainte să te apuci de tot felul de activități de studentă, care să-ți polueze organismul. Petreceri, mâncare de la cantină...

Își flutură mâna prin aer și știu că speră să continui gluma.

Simon se străduiește foarte tare, iar eu îl dezamăgesc de fiecare dată.

Știu asta, dar atâta pot.

Nu e vina lui, e vina mea.

E un om foarte bun. Probabil prea bun. Prea darnic și prea înțelegător.

„Simon“, îmi spun în gând, „e și tatăl meu.“ E jenant cât de des trebuie să-mi reamintesc asta, dar este, fiindcă am văzut actele de adopție. Eram de față, pentru numele lui Dumnezeu, când s-au semnat actele și când am părăsit, în mod oficial – și definitiv – sistemul de plasament, la vârsta înaintată de șaisprezece ani și jumătate.

Îmi surprind reflexia în geamul mașinii. Am părul lung și negru prins într-o coadă la spate, îi simt greutatea ca de plumb pe spinare, bretonul mi s-a lipit de frunte din cauza sudorii și sunt roșie în obraji.

Dar nu de la căldură mă port așa. Am o criză de anxietate.

Am nevoie să beau apă.

Nu urmează doar să-mi cunosc colega de cameră, ci și să mă

despart de Simon. Nu vreau să-l fac să treacă printr-o despărțire penibilă, așa că încerc să mă adun. Nu e punctul meu forte să fiu fiica cuiva, însă vreau să încerc. Țin la el foarte mult, dar încă nu știu cum să i-o arăt.

Afișez un zâmbet și ocolesc mașina, ca să ajung la portbagaj.

— Crezi că reușim să ducem totul dintr-un singur drum? îl întreb eu. Dacă da, îți fac cinste cu prânzul.

— La cantina aia nasoală a ta? Nu e cine știe ce premiu.

Simon scoate o cutie din portbagaj. Încearcă să se ascundă, dar văd că zâmbește.

— Duc câte un pantof înăuntru, pe rând, numai să scap de masa la cantină.

— De fapt, mă gândeam la localul grecesc din josul străzii.

Valiza pe care o scot din portbagaj nu e foarte grea. Sunt adeptă minimalismului, așa că nu-mi iau multe lucruri cu mine.

Simon se îndreaptă de spate și înclină capul într-o parte, ridicând din sprânceană, fără să-și mai ascundă fericirea.

— Local grecesc? Cu gyros? Și humus?

— Și baba ganoush, spun eu, aprobând din cap.

Își sprijină cutia de șold, ca să-și elibereze o mână.

— Apucă tot ce poți și fugi! zice el tare. Ia doar strictul necesar! Fugi ca vântul și ca gândul!

Smulge o geantă de voiaj din portbagaj și pornește în goană spre trotuar, strigând peste umăr:

— Hai, Allison! N-avem timp de pierdut!

Râzând, iau ultima valiză rămasă în mașină și trântesc ușa portbagajului. Simon mă tachinează, fiindcă adevărul e că mașina lui s-a golit acum de toate lucrurile pe care le-am luat cu mine la școală. Tatăl meu adoptiv încearcă să facă haz de incapacitatea mea de a prinde rădăcini într-un loc, de faptul că nu-mi îngădui să iau decât o mică parte din lucrurile pe care le înghesuie ceilalți

LIBRIS
studenti în camerele lor mici de cămin, și îmi aduc aminte cât de drăguț și de înțelegător e când vine vorba de defectele mele de personalitate. Celor mai mulți studenți le trebuie ore întregi să-și descarce bagajele din mașini și să scoată cutii din depozitul campusului, dar noi am golit mașina în cinci secunde.

Mă chinui să-l ajung din urmă pe Simon – care a luat un avans atât de mare, încât mi-e ciudă că nu pot să țin pasul cu el –, lovind valiza de trepte și târând-o peste o bucată mare de gazon în timp ce încerc s-o iau pe scurtătură, printre clădiri, ca să ajung la căminul meu. De-abia mai râsuflu când ajung, într-un sfârșit, la Kirk Hall, unde îl văd stând pe cutie, cu un aer nonșalant.

— Pe bune, Simon? găfâi eu. Cum de... cum de-ai știut unde e căminul meu?

— Am examinat harta campusului săptămâna trecută. Și poate și ieri. Și poate și azi-dimineață, înainte să plecăm.

Simon reușește să pară la fel de liniștit și de frumos ca întotdeauna, fără vreo urmă de transpirație pe cămașa lui roșie, de in. Părul, care îi este mereu pieptănat pe spate, îi este încă aranjat perfect. Este admirabil că nu face niciun efort, și totuși arată mereu impecabil, chiar și când ar fi îndreptățit să nu arate ca scos din cutie. Se uită la mine prin ochelarii lui tip aviator.

— N-am mai fost pe aici decât de câteva ori și nu vreau să arăt ca un tată prostănac care își urmează orbește copilul pe unde îi zice el s-o ia. Vreau să pară că știu ce fac.

Mă simt prost că nu l-am invitat să mă viziteze mai des în ultimii doi ani. Poate anul ăsta o să fie altfel. Poate anul ăsta o să reușesc să-l las să se apropie de mine. Mi-ar plăcea. Pulsul mi s-a mai liniștit, dar încep din nou să transpir.

— Deci credeai c-o să gonești ca nebunul prin campus?

— Da, zice el, zâmbind larg. Acum hai să-ți vedem camera.

Speram să-mi pice numărul unei camere bune la loteria de

primăvara trecută și să prind o mult dorită cameră de o singură persoană, dar, deloc spre surprinderea mea, am rămas la coada listei. Am așteptat ore întregi la coadă ca să-mi aleg camera de pe o hartă prost desenată, doar ca să descopăr că toate camerele single fuseseră luate de mult. Era dincolo de puterea mea de înțelegere de ce nu putea fi făcută selecția camerelor online, așa că, înjurându-le sistemul arhaic, am trecut în revistă opțiunile rămase. Tipul care se ocupa de cazare m-a întrebat de mai multe ori dacă am vreun prieten cu care vreau să mă mut și am încercat s-o dau cotită de câteva ori, înainte să urlu efectiv la el:

— Nu! Bine? Nu, n-am pe nimeni cu care să mă mut. DE AIA VOIAM O CAMERĂ DE O PERSOANĂ!

S-ar putea zice c-am făcut o scenă, dar eram prea ocupată să mă panichez ca să-mi mai pese. În cele din urmă, am ales jumătate dintr-un apartament de două persoane, care îmi oferea măcar un dormitor privat, pe lângă o cameră comună. Trebuia să intru și să ies printr-o mică sufragerie, dar probabil că avea să-mi fie destul de ușor să-mi văd de treabă nestingherită la mine în cameră. În momentele în care mă simțeam mai optimistă, o parte din mine îndrăznește să sper că aveam să mă înțeleg bine cu noua mea colegă misterioasă. Puteam să se întâmple și minuni. Dar astăzi, am emoții s-o cunosc.

A durat câteva minute să semnez actele la cămin și să iau cheia, iar acum, cu mari trepidații, urmează să intru în apartamentul meu de la subsol.

Simon râde când mă aude oftând.

— Ești ușurată că încă n-a ajuns?

Îmi trag valiza într-una dintre camerele goale, după care mă trântesc pe canapeaua din sufragerie – portocalie, hidoasă și tare ca piatra. Simon ia un scaun rotativ din camera mea și patinează pe el până în fața mea, unde se oprește.

— De ce ești așa îngrijorată?
Îmi încrucieșez brațele peste piept și îmi rotesc ochii prin camera cu pereți de beton.

— Nu sunt deloc *îngrijorată*. Probabil că e foarte de treabă. Sunt sigură c-o să descoperim că suntem suflete pereche și o să-mi împletească părul, o să ne batem cu perne, îmbrăcate sumar și apoi o să începem o tumultuoasă aventură lesbiană.

Mijesc ochii la o pânză de păianjen, cu bănuiala că sunt niște ouă de păianjen pe acolo, cu pui care se pregătesc să eclozeze și să pună stăpânire pe cameră.

— Allison?

Simon așteaptă să-mi întorc privirea la el.

— Nu poți să faci asta. Nu poți să devii lesbiană.

— De ce nu?

— Pentru că atunci, toată lumea o să spună că tatăl tău adoptiv homosexual te-a făcut, ca prin magie, lesbiană, și o să se facă mare tam-tam pe tema asta și o să trebuiască să ascultăm discuțiile despre ce-i înăscut versus ce-i dobândit și o să fie îngrozitooor de plictisitor.

— Ai dreptate.

Aștept să cadă ouă de păianjen din cer.

— Atunci o să continui să presupun că e o fată drăguță, normală, cu care nu vreau să am relații sexuale.

— Mai bine, aprobă el. Sunt sigur c-o să fie drăguță. Genul ăsta de facultate de arte extrem de liberale atrage studenți de calitate. Sunt oameni de treabă aici.

Încearcă să mă liniștească, dar nu reușește.

— Absolut, spun eu.

Îmi trec degetele peste materialul aspru, cu aspect de portocală arsă, al canapelei despre care aș putea să jur că-i făcută din lespezi de piatră.

— Simon?

— Da, Allison?

Oftez și respir de câteva ori în timp ce mă joc cu ațele hidoase care ies din canapea.

— Probabil că are coarne.

Ridică din umeri.

— Cred că e puțin probabil. Deși... adaugă el după o clipă.

— Deși ce? întreb eu îngrozită.

Urmează o tăcere lungă, care mă face să fiu și mai agitată. În cele din urmă, Simon spune foarte încet:

— *S-ar putea să aibă un singur corn.*

Am un recul. Mă uit la el cu ochii mari.

Simon bate din palme și încearcă să mă facă să zâmbesc.

— Ca un unicorn! Doamne Dumnezeule! Colega ta de cameră ar putea fi un unicorn!

— Sau un rinocer, îi atrag eu atenția. Un rinocer feroce, care omoară oameni.

— S-ar putea și asta, admite el.

Oftez.

— Vestea bună e că, dacă mă mănâncă vreodată spinarea, am toată canapeaua asta ca să mă scarpin.

Mă tolănesc pe materialul scortșos și întind brațele, înainte să apuce el să protesteze.

— Da, știu, sunt plină de optimism.

— M-am obișnuit.

Ochii albaștri ai lui Simon îi întâlnesc pe ai mei. Are pielea bronzată și arsă de soare, după ce și-a petrecut toată vara navigând pe coasta statului Massachusetts, iar părul castaniu i s-a deschis la culoare în locurile în care nu a fost cotropit de firele albe. Ar fi trebuit să-l însoțesc în excursiile lui de mai multe ori decât am făcut-o. Vara viitoare, poate vara viitoare...

— După părerea mea, un loc de scărpinat pe spate e un lux extraordinar la Andrews College, spune el. Bucură-te de el.

Tot uitându-mă prin camera de beton, iau o hotărâre: o să-i dau o șansă acestei colege necunoscute. O să mă străduiesc să fiu deschisă și prietenoasă. Poate c-o să ne potrivim perfect. Nu trebuie neapărat să devenim prietene la cataramă, pentru că am deja asta cu singura mea prietenă adevărată, Steffi, iar în inima mea nu au loc mai multe astfel de relații. Dar o amiciție bună, funcțională, cu o colegă de cameră chiar ar putea fi plăcută.

Bine, poate că exagerez când spun „plăcută“. M-aș mulțumi și cu „tolerabilă“.

Se aude un ciocănit puternic. Ușa se deschide, iar în cameră își vâvă capul un băiat înalt, cu o barbă dezordonată și multe șiraguri de mărgelă la gât.

— Sal'tare, tu ești Allison?

Confirm, iar pe chipul lui se întinde un zâmbet larg.

— Bună! Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Brian, îndrumătorul tău de la cămin. Bine ai venit! Ne bucurăm tare mult că stai în Kirk Hall. O să fie un an demential.

Îndreaptă mâna strânsă spre mine, ca să batem pumnul, și încerc să nu mă feresc.

— Ascultă, avem o problemuță. Știi tu... colega ta de cameră? E o mică încurcătură cu ea.

— Cum adică „încurcătură“?

— Păi nu prea o să dea pe la școală anul ăsta. Nu știu, ceva legat de o călătorie în Antarctica și un leopard-de-mare, spune el, strâmbându-se. Mie nu-mi sună foarte interesant, dar ea o să stea încuiată într-un laborator să studieze animalele astea câteva luni, înainte să plece să le vadă pe viu.

— Leopard-de-mare? se miră Simon, făcând o grimasă.

— Da. Pun pariu că put leopardzii ăștia, comentează băiatul cu

mărgelă, ciupindu-se de vârful nasului. Deci o să zbori singură anul ăsta, vrăbiuțo. Dar stai așa! zice el și deodată se luminează la față. Dăm o petrecere de revenire la școală în seara asta, chiar aici, în cămin. O să fie de pomină! La etajul trei! Ne vedem acolo!

Îndreaptă degetul arătător spre mine și apoi dispare, lăsând ușa să se trântescă în urma lui.

Deși Simon pare dezamăgit că n-o să am colegă de cameră, eu nu pot să neg că sunt ușurată. „Sunt o vrăbiuță care o să zboare singură anul ăsta!“ îmi zic în sinea mea.

— Hai să ne luăm niște baclava, spun eu, cu prea mult entuziasm.

— Allison...

— Ce? Ah.

Mă străduiesc să par abătută, ca să nu se vadă că pe mine mă bucură într-o oarecare măsură întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Adică da, ar fi fost frumos să locuiesc cu cineva, dar nu-i nimic. Sunt sigură că fata asta o să aibă un an de neuitat. Așa că bravo ei, nu? Știai că leopardzii-de-mare se mai numesc și foci-leopard? Mie-mi place mai mult denumirea asta.

Simon își ridică exasperat mâinile în aer.

— Nu știam, răspunde el, căutând apoi ceva mai potrivit de spus. Uite, știu că nu-ți plac oamenii, dar asta nu înseamnă c-ar trebui să te bucuri dacă...

— Dacă cineva a ales să trăiască un an într-un laborator ca apoi să se ducă în tundra înghețată să studieze un animal scârbos și dubios, în loc să vină să stea cu mine?

Simon pare trist.

— Da. Dar nu e ca și cum te cunoștea și te-a... respins. Ea își urmează un vis. Mă rog, treaba ei.

Mai petrecem o vreme împreună, fără să vorbim, dar la un

moment dat începe să mă doară fundul de la atâta stat pe canapeaua asta cu cocoloașe, așa că mă ridic și fac câțiva pași până la ceea ce ar fi fost dormitorul colegei mele. Îmi reazem capul de ușă și cobor ochii în podea.

— Îmi pare rău că nu-mi plac oamenii. Îmi pare rău că par sincer ușurată c-o să locuiesc singură.

— Nu-i nimic, răspunde el cu blândețe. Înțeleg.

— Și îmi pare rău că sunt pesimistă.

— Înțeleg și asta.

— Și îmi pare rău...

Nu găsesc cuvintele potrivite.

— Pur și simplu îmi pare rău. Cred c-ai făcut o greșeală. O greșeală cu *mine*.

E prima dată când spun ceea ce gândesc de atâția ani. Nu sunt sigură de ce mi-au ieșit vorbele pe gură tocmai acum, dar nu sunt eu prea sigură de multe, în general.

Cu coada ochiului, îl văd pe Simon ridicându-se de pe scaun și întorcându-se spre mine. Calm, dar foarte hotărât, îmi spune:

— Nu. Sigur n-am făcut nicio greșeală cu tine.

Pentru că mă cunoaște destul de bine, nu vine la mine, așteptându-se la o îmbrățișare sau la vreo răbufnire emoțională. Îi sunt recunoscătoare că știe să-mi respecte intimitatea. Știe că nu sunt prea bună la treaba cu sentimentele.

Nu sunt prea bună la treaba cu oamenii.

Nu sunt prea bună la treaba cu încrederea.

— Dar sunt sigur că ai rămas datoare cu un prânz, continuă el.

Așa că mergem pe jos până la localul grecesc de lângă campus și comandăm o cantitate nebunească de mâncare. Petrec multă vreme îmbuibându-mă și puțină vreme vorbind, dar Simon reușește să facă liniștea dintre noi să pară mai puțin incomodă decât ar putea să fie.

— Mă întreb cum e tipa, murmur eu printre înghițituri.

Preț de câteva secunde, îmi imaginez cum ar fi să am o experiență tipică de colegiu, cu tot cu o colegă de cameră genială. Și chiar să mă bucur de o astfel de experiență. N-am reușit să leg niciun fel de prietenie cu fostele două colege de cameră, dar nici nu mă mir. Știi că a fost vina mea.

— Poate chiar era o fată mișto. Poate-am fi putut să fim prietene.

Simon își drege glasul. Știe că vorbesc prostii.

— Dar, continui eu foarte rațional, focile-leopard, sunt, evident, dragostea vieții ei, și din moment ce mie mi se par înspăimântătoare, bănuiesc că n-am fi putut să fim prietene. E mai bine așa...

Începe să mă doară capul. Dau pe gât ce am în pahar, umplându-mi-l iar și iar din sticla cu apă minerală.

— Cât de multe știi, de fapt, despre animalele astea? îmi întrerupe Simon consumul compulsiv de apă minerală. Eu abia dacă am auzit de ele.

Caut imediat o poză pe telefon și îi arăt ecranul.

— Uite-i dinții. Animalul ăsta are niște sulite în miniatură pe post de dinți.

— Bine, zise Simon înfrânt. Ai dreptate. E un animal neplăcut. Poate că n-ar fi fost chiar cea mai bună colegă de cameră.

Mă las pe spate, cu o imensă satisfacție, și parcă începe să mă lase durerea de cap.

Capitolul 2

Nu avem parte decât de una

La nouă seara, sunt în pat, netezind așternutul curat și asigurându-mă că îndoitura perfectă a cearșafului de pe pieptul meu își păstrează forma. Biroul îngust face să circule doar suficient de mult aer cât să nu mă sufoc în noaptea asta toridă. Mi se strânge stomacul de la zgomotul făcut de studenții care cheuiesc și sărbătoresc întoarcerea în campus, așa că nici măcar nu deschid fereastra. Zbârnâitul ventilatorului nu reușește să acopere distracția chefliilor aghesmuiți, dar ajută un pic.

Deodată, se aud niște bătăi puternice în ușă. Mă sperii și îmi ia o clipă să-mi înăbuș panica înainte să deschid sfios ușa.

— Allison! Cum ai petrecut vara? Vii la petrecerea de sus...?

În fața mea e o fată minionă, cu un pahar de plastic în mână. Părul ei oxigenat se ridică din cap în șuvițe dramatice și aterizează tocmai pe umeri. O recunosc de la câteva cursuri de anul trecut. Becky? Bella? Brooke? Ceva cu B. Se oprește din vorbit când dă cu ochii de maioul și pantalonii mei de pijama.

— Ah, se pare că nu, spune ea.

— Bună! zic eu, zâmbind larg. Ce mă bucur să te văd! Doamne! Arăți grozav! Ia uite ce te-ai bronzat!

Reușesc să par atât de entuziasmată, încât până și pe mine mă ia prin surprindere tonul meu pițigăiat.

— Sunt frântă după atâtea petreceri de sfârșit de vară.

Îi arunc o privire cu subînțeles și încerc să-i las impresia că m-am datat unor activități atât de sălbatice și scandaloase în ultimele săptămâni, încât nu am puterea să mă mai prezint la încă un eveniment social. Mă prefac că mă apucă și căscatul.

Fata cu B. ridică paharul în cinstea mea, ca și cum ar înțelege ce vreau să spun, și dă din cap atât de energic, încât o șuviță de păr îi sare în băutura.

— Știi ce spui. Păi, odihnește-te atunci. Data viitoare, bine?

Gândul că trebuie să mai petrec doi ani aici, încercând să mă feresc de interacțiuni sociale, e descurajator. Dacă aș putea să devin invizibilă și să termin facultatea așa, aș face-o.

— Sigur... ăăă...

Fac greșeala oribilă de a mă întrerupe, dându-i astfel de înțeles că nu-mi mai amintesc nici în ruptul capului cum o cheamă.

— Carmen, spune ea cu o urmă de enervare. *Carmen*. Am locuit în camera de lângă tine anul trecut și am fost colege la literatură și istorie britanică.

— Știi cum te cheamă, prostuțo!

Încerc să găsesc repede altceva de spus. Deși nu vreau să merg la nicio petrecere, nu vreau nici s-o fac să se simtă prost. În astfel de momente, mi-aș dori să nu mai fiu așa stânjenită și stângace. Străduindu-mă să par prietenoasă, scot repede pe gură:

— Doar că... ți-am observat cerceiiăștia minunați. Sunt chiar... deosebiți.

Își duce o mână la ureche.

— Sunt niște cercuri simple, din argint.

— Ăăă... n-am vrut să spun chiar deosebiți. Voiam să spun că... sunt... de mărimea perfectă. Nici prea mari, nici prea mici, știi?

Carmen se uită la mine sceptic.

— Presupun.

— Sunt foarte frumoși. Chiar voiam și eu o pereche așa.

— Mi i-a cumpărat mama. Pot s-o întreb de unde i-a luat, dacă vrei.

— Ce frumos din partea ta, îi zâmbesc eu. Mersi!

Îmi dau seama că sunt prea veselă și mă mai domolesc puțin, prefăcându-mă că mai casc o dată.

— În fine, îmi pare rău că-s așa obosită în seara asta. Dar să bei o bere și pentru mine, bine?

— Sigur! Încep chiar acum!

Ia o gură mare din ce are în pahar și pornește pe hol, dar după câțiva pași, se întoarce spre mine.

— Mi-a părut bine să te văd, Allison.

— Și mie, Carmen!

Încui ușa și sting lumina. Ușa celui de-al doilea dormitor, care stă gol acum, e deschisă. Mă uit lung la ea. S-o las așa sau s-o închid? Nu pot să mă hotărâsc. Dacă o închid, o să pară că e cineva înăuntru, care doarme, învață, își face de cap cu iubitul sau vrea puțină intimitate... De parcă aş avea o prietenă acolo, cu care am o relație normală. Dar deschisă, o să-mi aducă aminte că nu e nimeni înăuntru.

Sincer, habar n-am ce să fac. Trec minute bune, unul după altul.

Deodată, mă avânt, pun mâna pe clanță și închid ușa, trântind-o. Camera aia nu există.

Mă îndepărtez în grabă și închid imediat și ușa de la dormitorul meu. Parcă nu mai reușesc odată să mă bag în pat.

Mă chinui să-mi trag cearșaful până sub bărbie, ca o țăcăniță. De ce-o fi venit Carmen la ușa mea? E inexplicabil. Îmi agit frenetic degetele de la picioare și bat din tălpi ca să mă calmez.

Îmi fac aer cu cearșafurile, după care le netezesc din nou, asigurându-mă că partea rășfrântă de sus e perfect dreaptă. Simon a insistat să-mi cumpere o lenjerie nouă de pat, deși aveam deja

un set, și chiar mi-a spălat-o și călcat-o înainte să plecăm de acasă. A părut extrem de dezamăgit când am încercat să refuz așternuturile noi.

— Nu poți să ai un singur set! Te rog, fă-o pentru mine. Doar anul ăsta, ia și al doilea set. Primul e aproape ferfeniță.

Așa că i-am mulțumit și am acceptat lenjeria imaculată.

Atingerea bumbacului greu mi-e mai puțin familiară decât cea a cearșafurilor ieftine și aspre pe care dormeam adesea când eram mică; nu prea stau comod. Sunt tentată să le scot pe cele vechi din dulap și să aranjez patul din nou, dar vreau să-l fac pe Simon fericit, așa că rămân cu așternutul nou. Încearcă de ani de zile să-mi creeze o nouă normalitate.

Și aş vrea să-l las, dar povestea mea e prea dată peste cap ca s-o mai poată repara el.

Am încetat să mai sper la stabilitate la vârsta de zece ani. A durat destul de mult optimismul meu, dacă e să mă întrebați pe mine, dar când am împlinit zece ani, a devenit evident că eram neadoptabilă. Nimeni nu ar fi vrut un copil timid, plicticos și sperios, care trecuse de mult de etapa de bebeluș drăguț.

Închid ochii și mângâi cearșafurile încontinuu, încercând să-mi controlez anxietatea care mă cuprinde de fiecare dată când mă gândesc la trecut.

Îmi amintesc de o asistentă socială foarte amabilă, care m-a luat de la o familie unde fusesem dată în plasament când aveam în jur de opt ani. Era Revelionul, o ploaie înghețată înjunghia mormanele de zăpadă și cred că și-a aranjat fularul roz de lână de câteva zeci de ori pe minut, atât de agitată era. Ce slujbă deprimantă avea! Încă mai văd fețele zâmbitoare ale părinților și ale celor doi copii biologici ai lor când m-au îmbrățișat și mi-au făcut cu mâna, urându-mi toate cele bune și mulțumindu-mi pentru timpul petrecut la ei. *Mi-au mulțumit*, de parcă eram o